

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

SAO HẠN

Sao hạn

Nguyễn Thị Thụy Vũ

sao hạn

Nguyễn Thị Thụy Vũ

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

sao hạn

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

Tuần báo KHỞI HÀNH
số 108 * 10-6-1971

Tục bưng tỉnh dậy vì tiếng gào thét của gã thủ vai Trương Phi oai phong lẫm lẫm:

– A! Khoan, dẹp bây lại. Tao nhai đầu uống rượu bây giờ.

Tục sửng sốt. Tại sao bà con hàng xóm còn giữ lại chồng đĩa cũ? Tuồng “Huê Dung Đạo” vừa dứt, bà ta lại cho hát thêm mấy đĩa thu thanh hai chục câu Vọng Cổ, do các danh ca cổ nhạc hồi hai mươi mấy năm về trước hát.

Sắc mặt của Tục nguội đi. Nàng chợt tìm lại một thế giới ngày xanh trong cái lâu đài bao la của kỷ niệm. Kìa giọng hát của cô Tư Sang nỉ non với câu: Thôi cha con đã ra đi thì tựa như con cá trướng vi quạt đuôi ra bể Bắc. Đó, Tám Thừa với giọng ấm như chén trà buổi rạng đông trong câu: Ái khanh ơi, công hầu mà chi, khanh tướng mà chi? Và những danh ca đã chết đi nhưng tiếng hát vẫn còn tạm gửi chốn trần gian: Ba Bến Tre, Năm Nghĩa, Năm Phi, Tư Út hoặc những kẻ đã lui vào trong bóng tối, đã làm ông nội, mẹ ngoại đã có tóc bạc răng long rồi.

Chồng dĩa cũ đã đánh thức lòng hoài hương của Tục. Hồi mấy dĩa hát đó thịnh hành nàng còn sống hạnh phúc dưới sự che chở của cha mẹ nàng. Lúc đó mẹ nàng còn được tên trọc phú sủng ái. Nàng muốn gì được nấy. Suốt ngày bà

ngoại nàng quay hát máy bà để nàng hát những câu: “Hoa lan, xác bướm, mảnh tơ long” hoặc trong cuộc vui chơi Tục cũng có thể hát: “em khóc đã lắm phen rồi” với giọng mếu máo mà lòng sáng rõ và tươi mát như buổi bình minh,

Tục như thấy hiện lên trước mắt cảnh giàu sang, sung mãn của gia đình nàng. Ngôi nhà nền đúc cao tới ngực chùng đầy đồ cổ ngoạn bằng gỗ quý, bằng đồng, bằng sứ, bằng ngà... Cha nàng giàu trong trứng giàu ra. Của cải của ông là do sự moi vét mồ hôi nước mắt lũ tá điền. Ruộng đất trăm mẫu, vàng ròng cả bốn năm ô, hột xoàn cả bụm, ngọc thạch sắp đầy một khay, dê ngựa cả đàn.

Nhìn về dĩ vãng, tự dưng nàng tủi thân. Mình đã trở thành đứa con hoang rồi. Bây giờ mình đơn độc mưu sinh giữa một nơi huyền ảo, xô bồ. Hình như

cuộc sống này là giả, hoặc là cuộc sống vay mượn của ai đâu. Cái nơi giàu sang rục rĩ dưới bóng người cha mới đúng là nơi của nàng.

Tục chảy nước mắt. Nàng tức giận, đau đớn... Phải làm cho cha mình sáng mắt là rời khỏi tay ông, nàng có thể dựng nên một cơ đồ. Ngày nàng trở lại quê nhà ghé thăm ông với xe cộ, tư trang hực hở. Tục mỉm cười. Tấm nhan sắc này khi quãng ra đời biết đâu nó sẽ thâm tóm thiên hạ trong lòng bàn tay, và có thể vo tròn bóp méo thế gian chẳng chút khó khăn.

Phải tách rời tên đàn ông già ân ngại non vợ chồng với Tục mới có cơ hội cất đầu lên. Ý nghĩ đó làm Tục thấy mình hơi tàn nhẫn. Con mọt nhọc còn đó. Tục ngao ngán ngó lại mớ chần gối bị xô lệch.

Hưởng – tèn người chồng – đã bươn bã ra về trước khi nàng thiếp đi. Trong cơn gối chẵn, ông chồng bằng tuổi cha nàng chỉ là con hổ mòn mỏi sinh lực mà Tục là con nai tơ ngon lành. Cơn thèm muốn của ông Hưởng thì vô bờ bến, nhưng cái nhúm sinh lực chỉ đưa ông đến một trạng thái đầu hàng xấu hổ. Tục lắc đầu vô ích, chẳng đi tới đâu. Da thịt nàng như bẽ bàng. Chẵn gối như cau mặt hờn dỗi. Tuổi già đáng giận thật!

Tục ngồi dậy quơ lược chải tóc. Chợt thấy chiếc quạt trầm hương đặt lên chiếc bàn đêm, nàng mỉm cười chớp mắt lia lịa. Đây là món quà của Thuyên – người tình mới đây của nàng. Chàng hiện đang đóng ở một đơn vị trên Biên Hòa. Thỉnh thoảng chàng về Sài Gòn tìm đến Tục, Cả hai trọn hưởng những chiều thú bảy thích thú. Nàng đã sống những giờ phút

tuyệt diệu trong những khách sạn tồi tàn. Nàng chợt có tâm trạng của những đứa trẻ ăn vụng. Tuy hồi hộp nhưng rất thú vị Nàng hiểu được thế nào là những kích thích của đời sống. Từ lâu những kích thích đó dần dần khô cạn...

Tục mở quạt, phe phẩy vài cái mùi trầm hương ma quái và ngan ngát tỏa rộng. Nàng ngáp rồi vươn vai, xếp quạt lại, bỏ vào ngăn kéo. Nàng phải sắm sửa nhang đèn, trái cây và dưa xiêm tươi để cúng sao hạn cho nàng. Su Mậu đã nói năm nay nàng mắc sao Kế Đô rất xấu. Nam La Hầu, Nữ Kế Đô mà. Nếu không chịu cúng sao, nàng có thể không bị tán mạng cũng bị hao tài. Cả tuần nay, Tục nơm nớp lo sợ. Sư Mậu an ủi:

– Coi vậy chớ không sao đâu. Cái đức thẳng số là lẽ thường.

Tục đã tự kiểm điểm coi mình có làm điều gì thất đức không? Nàng không hại ai. Mỗi tháng nàng ăn chay hai ngày, đi chùa mỗi ngày rằm lớn. Tục quen Sư Mậu và thích nhờ sư coi tay, xem tuổi luôn. Bói toán đối với Tục như là một thứ ma túy. Nàng coi hoài không biết chán. Tục biết mình có một tội trọng mà nàng không muốn sửa chữa chút nào: Đó là tội ngoại tình. Cái tội đó nàng chỉ chừa bỏ chừng nào tìm được người chồng tâm đầu.

Tục chợt nhớ đến khuôn mặt của Sư Mậu mỗi khi tiếp xúc với nàng. Nụ cười của sư lúc nào cũng đầy hậu ý. Ánh mắt của sư đầy diều cợt, tinh ma. Toàn thể sắc diện của Sư lúc nào cũng phơi phới, tự mãn... Nàng nghĩ đến những lời tố cáo của mục Tư Tạo nói sư Mậu không phải là bậc chân tu, nhưng Tục không thể tưởng

tượng là sư thích gân gũ nữ tín đồ để rồi
giở trò nham nhở bậy bạ.

Trời xế chiều. Tục bước xuống bếp
vo gạo, nấu cơm. Hôm nay nhà vắng,
nàng thường dùng bữa một mình. Tục
nhìn lên đồng hồ. Cũng sắp tới giờ Sư
Mậu tới cúng sao giúp nàng. Tục hâm lại
nồi thịt kho, rồi dùng bữa. Xong xuôi,
nàng đi tắm gội rồi sắp sẵn các thứ dành
để cúng sao đầy đủ trên chiếc mâm bằng
nhôm, chùi bóng.

Mâm cúng được đưa lên gác, đặt
ngoài bao lơn, cách chỗ chiếc giường
ngủ của nàng một tấm vách sơn xanh. Ở
đây yên tĩnh, tiện việc cúng bái hơn. Lũ
con nít không thể lui tới dòm ngó làm
cho không khí mất vẻ linh thiêng đi,

Tục bắt ghế ngồi ngó mông. Khấp
xóm hãy còn chộn rộn. Trên trời xanh

thăm, vô số chấm sao lấp lánh, Đông hồ gõ chín tiếng. Mãi tới giờ này Sư Mậu vẫn chưa tới. Tục bước vào trong. Giường ngủ trải drap trắng thơm. Cặp gối xanh nhạt thêu chỉ trắng vẫn nằm song song. Ông Hưởng hồi trưa đã có bảo là tháng sau ông ta sẽ đến thăm nàng. Ông mắc lo đầu việc xây cất building cho Mỹ mướn.

Tục nhìn lên xấp lịch. Nàng nghĩ đến chiều thứ bảy tới. Thuyên sẽ về đến đây, sẽ tiếp tục cuộc ái ân thâm lén với nàng. Từ ngày biết Tục lấy chồng chàng phớt lờ. Chưa bao giờ chàng hạch hỏi điều gì thuộc về gia cảnh của nàng. Chàng cũng không hề hứa hẹn là sẽ đưa nàng ra khỏi cảnh sống cô đơn, lạnh lẽo này. Cả hai không hề ràng buộc với nhau điều gì ngoài đêm ngủ ở khách sạn hoặc những bữa ăn trong tiệm cơm Tàu. Tục và Thuyên sẽ ra về sau giờ giới nghiêm,

để rời sáng ra họ giả bộ không hề quen biết nhau trước mặt người trong xóm.

Chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Tục hấp tấp chạy xuống thang gác. Nàng sửa lại nếp áo. Cánh cửa vừa mở, Sư Mậu bước vào. Tục cười:

– Con tưởng thầy không đến.

– Bần đạo ít khi lỗi hẹn.

Tục khép cửa đưa sư Mậu lên gác. Ánh đèn néon xanh như nước suối làm gã nheo mắt lại. Tục kéo ghế mời sư ngồi, còn nàng đi thay áo dài. Sư Mậu ngăn:

– Thôi ăn mặc như vậy cũng được... lắm rồi. Ăn thua ở lòng thành của mình là hơn.

Sư Mậu vẫn cách nói trống, hỏi Tục:

– Sắm bao nhiêu đèn cây?

– Con mua tới một ký.

– Đã dặn chỉ cần hai mươi cây đèn là được rồi. Nhớ điều này là cúng sao Kế Đô, phải lựa ngày mười tám và chọn hai chục cây đèn thật tốt là đủ lễ. Phần trái cây phải có tám thứ, mỗi thứ một trái tượng trưng là được rồi. Cần nhứt phải có trái dưa xiêm tươi.

Tục phụ với sư Mậu xếp các thứ trái cây. Hai mươi ngọn đèn được thắp lên. Sư Mậu yêu cầu Tục tắt ngọn đèn néon để cho khung cảnh có vẻ trang nghiêm, huyền ảo.

Tục lay hết chín phương Trời mười phương Phật. Từng ngọn đèn rung rinh theo cơn gió nhẹ. Sư Mậu chấp tay khấn nguyện. Tư bề yên tĩnh, tiếng dơi kêu chí chóc đầu đây. Cúng bái xong, sư Mậu trở vào trong gác ngồi ở chiếc ghế quay mặt

ra bao lớn. Tục bật ngọn đèn rồi rót hai tách trà ướp sen bốc khói. Sư Mậu nhìn người nữ tín đồ, cười băng quơ. Tục hồi hộp nhìn xuống lòng bàn tay hồng hồng của mình. Cái nhìn bặm đĩ của sư như nhắc lời dèm siểm của mục Tư Tạo. Tục chớp mắt. Ủa lạ sao nàng hồi hộp quá! Nàng không sao hiểu mình được rồi.

Sư Mậu êm ái:

– Ở một mình có buồn không?

Lời hỏi sao mà mát và ngọt như một ly nước mưa. Tục đáp nhỏ:

– Dạ cũng đôi lúc...

– Ở lúc nào buồn khổ thì nên đến am của bần đạo... sẽ được... an ủi.

Tục dạ thật khẽ. Sư Mậu chớp mắt lia lịa.

– Tín nữ cho tôi xem tay, coi đường tâm đạo của tín nữ ra sao. Liệu bao giờ mới hết cô đơn đây?

Tục chùi lệ tay vào chiếc quần lụa trắng mỏng rồi chìa tay ra. Sư Mậu nắm bàn tay nàng, ngắm nghía. Đột nhiên nàng ngoái cả người khi sư Mậu bóp mạnh tay nàng. Trái tim nàng nháy mạnh quá, như không chịu nổi cảm xúc hoang dã và nàng tưởng chừng nó sắp nhảy vọt ra ngoài.

– Tục!

Sư Mậu thì thầm. Nàng như mê đi, khi sư nhồm đít rời khỏi chiếc ghế, ngoái tay khép cửa lại.

... Rồi chiếc áo cà sa rơi xuống. Tục ngạc nhiên vì trên ngực có xăm hình con rồng với hàng chữ: Tú Hải vi huynh đệ

và hàng chữ: lấy máu rửa nhục. Tục xem sư Mậu như là một nhu cầu giải quyết sự dồn nén cô đơn. Trong những ngày đợi Thuyên vào dịp cuối tuần, nàng thường đến Hòa Hưng tìm tới am của sư Mậu. Cuộc đàn dliu sao mà trơn xuôi, dễ dãi đôi lúc làm nàng không tìm được hứng thú.

Nhưng một hôm, nàng tiếp sư Mậu tại nhà. Hấn không đòi hỏi phải lên gác và nàng cũng không buồn mời hấn. Cả hai nói về việc sao hạn, việc trừ tam tai.

Sư Mậu lấy chân đá cánh cửa lại, cầm chặt lấy tay Tục:

– Tháng này nóng quá mình đi Cấp một chuyến nghen.

Tục lơ đãng:

– Ờ thì đi.

Sư Mậu cầm tay nàng vuốt ve:

– Lúc này, Tục có vẻ...

– Hết kính trọng thầy nổi.

– Nhưng chắc chắn là phải mê bản đạo. Tục xi một tiếng dài. Đột nhiên có tiếng gõ cửa gấp rút. Tục đứng dậy. Vì cửa không gài chốt nên người ở ngoài đã đẩy nhẹ một cái cũng đủ mở toang ra.

Ông Hưởng lặng lẽ bước vào, khuôn mặt lạnh tanh. Ông ta nhìn nhà sư gờm gờm rồi rút thuốc ra hút.

Tục run giọng, giới thiệu:

– Đây là thầy Mậu tới cúng sao giùm em.

Ông Hưởng không nhìn cả hai, lặng lẽ bước lên gác. Tục mở cửa ra dấu cho sư Mậu bước ra ngoài. Nàng bước lên

gác. Người chồng vẫn nét mặt lạnh tanh. Hắn đi thay áo rồi lên giường nằm. Tục hồi hộp. Sự xuất hiện bất thần của ông ta làm nàng bãi hoãi, sững sờ

Tục ngật ngừng:

– Anh về đêm, chắc anh...

Ông Hưởng nhếch một nụ cười khó hiểu da mặt như đánh lại.

– Có về đêm mới gặp cô đưa cái thằng thầy chùa trốn lính đó về đây vào lúc khuya khoắc như vậy.

Tục đưa tay lên gân cổ:

– Em thế là không bao giờ có chuyện gian dối tôi bại đó. Em đã nói với anh là em bàn tính với sư Mậu để cúng sao hạn.

– Cúng sao?

– Anh đừng bỏ báng chuyện Trời Phật, Cô thử giải thích cho tôi nghe, sao tên thầy chùa San Hậu đó lại bàn tính với cô vào giờ này trong căn nhà vắng vẻ chỉ có một mình cô? Lại nữa cúng sao đâu cần phải rước loại sư hổ mang đó về nhà. Tôi cho biết tôi còn biết rành những hành vi ám muội của cô nữa.

Tục không hiểu mình giận hay sợ nữa. Nàng gắng gượng bước lại giường ngồi cạnh ông ta. Ông Hưởng lạnh lùng khoanh tay trước ngực, đầu kê cao lên thành giường Thuốc nhồi trong ống điều đã tắt, nhưng ông ta vẫn ngậm mãi trên môi.

Tục se sẽ nằm bên ông ta, không biết sao hé môi biện hộ cho mình điều gì cả. Nàng không dám lăn trở, tự hỏi tại sao mình lại sợ ông ta như vậy? Tại sao nàng không đủ gan, đủ mật để đoạn tuyệt với

hắn, để làm lại cuộc đời và bôi xóa lem luốt cảnh cô đơn dằng dai hiện thời.

Ông Hưởng rút chiếc pip đặt lên chiếc bàn đêm, quơ lấy cái mền mỏng đập lên ngực, đôi mắt lim dim. Tục với tay bỏ mùng xuống thật kỹ. Nàng thao thức, lăn trở. Trời ơi, một khi đàn ông mà nổi ghen chắc là sẽ có cuộc đổ máu chớ chẳng chơi đâu. Biết đâu lúc nàng ngủ, ông Hưởng sẽ cầm dao thọc vào tim nàng rồi mở cửa lạng lẽ ra đi.

Tục cảm thấy khó thở quá rồi. Nàng như con cá mắc cạn, muốn mở miệng sợ mắc quai Chứa có đêm nào dài như đêm nay. Tục khóc ầm ức, nước mắt chan hòa khuôn mặt trắng mịn của nàng.

Người chồng nhìn nàng thật ghê lạnh. Ông ta chắc lười, làm ra vẻ mệt nhọc:

– Cô đừng khóc nữa. Ngày mai tôi sẽ đi luôn. Cô còn thì giờ làm lại cuộc đời, và sống phởn như chim, như cá.

Tục mím môi:

– Tùy anh. Anh đi tôi cũng chẳng cảm. Anh ở tôi cũng chẳng đuổi. Anh tự xét coi, lấy anh tui có được nở mặt với ai không? Bấy lâu nay, anh đã tử tế gì đó...

Người chông bật ngời dậy:

– Tôi đã già quá rồi, còn cô thì mơn mớn, xinh tốt.

Tục được thể:

– Tôi đã làm gì mà anh đối xử với tôi như múc nước lạnh tạt vào mặt tôi như vậy? Hay là anh ghen với kẻ tu hành? Nếu anh nghi oan cho sư Mậu thì tôi xin thể. Ở đây, Đức Cửu Thiên Huyền Nữ linh lắm.

Ông Hưởng lắc đầu;

– Đùng có thể. Trời Phật Thánh Thần ở xa lắm. không nghe lời thể của cô đâu.

– Anh là thứ vô đầu vô vĩ, bất chấp Thánh Thần thì còn non nước gì.

Người chồng nhồi thuốc vào ống điếu, rồi môi lửa. Từng động tác thật chậm và lặng ngắt. Tục bật ngói dậy, tựa lưng vào vách. Phải làm cái gì cho cuộc chiến tranh lạnh từ đầu hôm tới giờ chấm dứt? Bao nhiêu năm nay nàng đã âm thầm chịu đựng, không hở môi nói nặng với ông ta lần nào. Nếu ông ta muốn chấm dứt cuộc dan díu, nàng cũng chẳng tha thiết nữa. Nàng mệt mỏi, xá xào quá rồi, chỉ muốn nằm ngủ một giấc cho ngon lành.

– Tôi đâu phải là đui mù, điếc lác mà không biết mọi chuyện của cô làm.

– Anh thử trưng bằng có đi?

Ông Hưởng rít một hơi thuốc dài. Ông ta nhìn đồng hồ tay rồi đi thay quần áo. Tục lăn xuống nệm, ôm ghì lấy gối, đầu óc nặng trĩu. Nhà láng giềng đã thức giấc, sắp dọn bày hàng bánh cuốn. Mùi củ hành cháy trong chảo mỡ ngào ngạt bốc lên. Giờ giới nghiêm sắp chấm dứt. Chợt có tiếng chim heo xé không gian. Tiếng kêu đó đã gần như một thông lệ, nhưng có sao hôm nay làm Tục hoảng hốt tưởng như có điều chẳng lành đang rình rập chụp nàng

Ông Hưởng với tay lên móc, lấy chiếc nón nỉ xoay tròn trên ngón tay trở.

– Tôi không muốn nói tới chuyện thằng thầy chùa trốn quân dịch mà em đem nó về đây để cũng sao. Tôi muốn biết chuyện giữa em với thằng y tá Thuyên ở đầu nhà thím Tư Tạo tới đâu rồi?

Tục đã bị dồn đến bức tường cuối cùng, nàng chột bình tĩnh lạ lùng, đầu óc trong sáng như đúc bằng pha lê. Nàng chậm rãi:

– Anh muốn nghĩ sao cũng được. Ví dầu tình bậu muốn thôi, bậu gieo tiếng dữ cho rồi bậu ra. Tôi còn lạ gì.

Ông Hưởng vuốt mớ tóc vừa mới nhuộm đen như huyền dôi, cười thật cay đắng:

– Chủ khách sạn Đại Tân ở gần cầu Ông Lãnh là bạn thân tôi. Em đã đưa thằng y tá đến đó ba bốn lần gì đó.

Tục rùng mình như bị chém hụt.
Nàng lặng câm, lưỡi như thụt tận cổ.

Người chồng đặt tay lên vai Tục,
giọng bình thản và ngọt lịm.

– Em à, tôi già quá rồi. Tôi không
đủ sức yêu em, làm cho em hạnh phúc,
nhưng tôi không lẩn lộn, lảm cẩm để
không còn đọc được cái kiểm tra mà em
ghi trong cuốn sổ khách sạn Đại Tân.

Tục hoàn toàn như con nai bị trúng
tên độc. Thôi còn ong óng khóa lấp làm
gì cho mất công. Rồi mình sẽ coi như
không có đêm nay. Hấn sẽ là một hình
bóng khá đậm trong giấc mê vô vị của
nàng sau này, thế thôi.

Qua màn lệ, Tục chột thấy ông
Hưởng lặng lẽ bước xuống thang gác.
Hết thật rồi, vợ chồng thật đã chấm dứt...
Hờn ghen chỉ là cái cớ để bỏ nhau.

KHỞI HÀNH – Tuần báo văn học
nghệ thuật ra ngày thứ năm số 108, ngày
10-6-1971.

